

[Hans Hansen (Rørby).]

fornylig blev forkastet. Denne paragraf og dens virkning bliver bedømt forskelligt. Nogle har tænkt sig, at det her drejede sig om at få en sag bekræftet ved en folkeafstemning, men det er en forkastelsesaktion, det gælder, og vi kan regne med, at flertallet i befolkningen i almindelighed er enigt med flertallet i tinget og derfor ikke møder ved en sådan afstemning. Det, man appellerer til i grundlovens § 20, er modstanden. Jeg er uenig i de indvendinger, som går ud på, at det skulle være farligt at forlange, at mindst 30 pct. af vælgerne skulle stemme imod, før et forslag kan forkastes. 30 pct. af vælgerne betyder i almindelighed 38—39 pct. af de afgivne stemmer, og såvidt jeg kan skønne, er der så stor sikkerhed, som der med rimelighed kan forlanges, for, at befolkningen giver tilslutning i så stort tal, som det må kunne ske, når det drejer sig om en afgivelse af suveræniteten.

Her på falderebet for folketingets behandling af denne sag, som har stået på i kommissionen gennem de mange år siden 1946, vil jeg udtale, at grundlovsforslaget kun betyder fremskridt og er en fuldbyrddelse af noget, der blev påbegyndt i 1849. Hvis befolkningen ikke møder frem ved folkeafstemningen, som nu antagelig sker i maj måned, skal det siges, at så har den ansvaret for, at vi beholder 35 års valgret til landstinget og ikke får en forfatningsændring. For min persons vedkommende tvivler jeg ikke på, at der vil blive stor tilslutning og stort flertal for de her foreliggende forbedringer i forfatningen.

Med dette forslag har vi forsøgt at skabe en ramme for folkets politiske udvikling fremover. I de to udtryk „hvad velfærdet kræver“ og „skal ske ved særlig lov“ ligger nemlig, at der ikke er spærret for udviklingen, at almenvellet efter skiftende politiske anskuelser kan tolkes og loven kan skrives, uden at grundloven bliver en hindring derfor. Jeg vil gerne så varmt, jeg kan, på min gruppes vegne anbefale, at man stemmer for forslaget, og at befolkningen ud over landet møder op og er med til at skabe det fremskridt, som dette vitterligt er.

Aksel Larsen: Det forekommer mig indlysende, at dette grundlovsforslag, som fremkommer med 7 års forsinkelse, kunne have været langt bedre, end det er, og det burde

have været langt bedre, end det er. Det er ikke tilstrækkeligt, når man oven i købet tager sig så lang tid til sit arbejde, i alt væsentligt at bygge på det hidtil bestående uden at gå omend ikke direkte nye veje, så dog at foretage de fremskridt, som tiden har nødvendiggjort og rimeliggjort i de 100 år, der er gået, siden Danmark fik juni-grundloven af 1849.

Det har man ikke gjort. Man har i grundlovsforslaget indført etkammersystemet, man har givet mulighed for en lavere valgretsalder, men på praktisk talt alle andre områder har de partier, der har sluttet et forlig om dette grundlovsforslag, et forlig, der for dem er så alvorligt, at flertallet af deres medlemmer er bundet til med skyklapper for øjnene at stemme for det, været utilgængelige for opfordringer til at indføre forbedringer og fremskridt.

Jeg vil nævne, at til trods for at Danmark i De Forenede Nationers plenarforsamling har stemt for en artikel i menneskerettighedernes erklæring vendt mod enhver forskelsbehandling, vil man ikke tage en sådan paragraf med ind i Danmarks Riges Grundlov. Man vil gerne rejse til New York og dør stemme for, at i alle landes grundlove bør der stå en paragraf mod forskelsbehandling, men når man kommer her hjem, erklærer man: Danmark skal være en undtagelse, her skal forskelsbehandling stadigvæk være mulig, her skal forskelsbehandling stadigvæk praktiseres.

Og det ved vi jo man gør, f. eks. med hensyn til lønnen til kvinder, eller hvad angår statstjenestemændene. Der er ingen tvivl om, at hvis man havde optaget artiklen fra De Forenede Nationers menneskerettigheds-erklæring mod forskelsbehandling som paragraf i grundloven, kunne man ikke have tilladt sig at lade forskelsbehandlingen af tjenestemændene dukke op ved, at man giver de tjenestemænd, der er udnævnt af kongen, en præferencestilling fremfor de tjenestemænd, der ikke er udnævnt af kongen.

Der har i Danmark i snart umindelige tider været ført kamp for at sikre parlamentarismens sejr. Det er vel efterhånden kommet dertil, at man kan sige, at den har sejret, forsåvidt som parlamentarismen er gældende skik, men den er ikke lovfæstet i Danmarks Riges Grundlov. Det er den heller ikke i det grundlovsforslag, der foreligger her. Man har gjort et prøvende tilløb,